

De Alchemisten
De indigo bezwering

RICHELLE MEAD

DE LCHEMISTEN

DE INDIGO BEZWERING

Vertaald door Carolien Metaal

full moon

Lees ook van Richelle Mead:

DE ALCHEMISTEN

Bloedverwanten

De gouden lelie

ACADEMICUS VAMPYRUS

Academicus Vampyrus

Ijskoud

Schaduwkus

Bloedbelofte

Geestesband

Offergave

Oorspronkelijke titel *The Indigo Spell*

Oorspronkelijk uitgegeven door Penguin Books Ltd

© Richelle Mead, 2013

© Vertaling uit het Engels Carolien Metaal, 2014

© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2014

© Omslagbeeld Wendy Stevenson/Arcangel Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Typografie ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2039 9

ISBN 978 90 488 2040 5 (e-book)

NUR 284/334

www.uitgeverijmoon.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

1

Dit was niet de eerste keer dat ik mijn bed uit moest voor een belangrijke missie. Het was echter wel voor het eerst dat ik zo'n persoonlijke vraag voor mijn kiezen kreeg.

‘Ben je nog maagd?’

‘Hè?’

Ik wreef in mijn slaperige ogen voor het geval dit een bizarre droom was. Een snerpand telefoontje had me vijf minuten geleden uit mijn bed gesleurd en ik moest nog even tot mezelf komen. Mijn geschiedenislerares, juf Terwilliger, boog zich naar me toe en herhaalde de vraag als een souffleuse: ‘Ik vroeg: ben je nog maagd?’

‘Eh... ja...’

Ik was nu klaarwakker en keek opgelaten door de lobby van mijn slaapgebouw om er zeker van te zijn dat niemand getuige was van dit banale gesprek. Ik hoefde me geen zorgen te maken. Afgezien van een verveeld ogende nachtportier aan de andere kant van de ruimte was de lobby verlaten, waarschijnlijk omdat geen enkel weldenkend mens op dit tijdstip wakker zou zijn. Juf Terwilliger had tijdens dat telefoongesprek geëist dat ik hiernaartoe kwam in verband met ‘een kwestie van leven of dood’. Ondervraagd worden over mijn privéleven was niet bepaald wat ik verwacht had.

Ze deed een stap achteruit en slaakte een zucht van opluchting. 'Ja, natuurlijk. Natuurlijk ben je nog maagd.'

Ik kneep mijn ogen samen: moest ik me hier beledigd door voelen? 'Natuurlijk? Wat wilt u daarmee zeggen? Wat is er aan de hand?'

Ze was meteen weer een en al aandacht en duwde haar bril omhoog. Die zakte de hele tijd naar beneden. 'Ik heb geen tijd om dat uit te leggen. We moeten gaan.' Ze pakte mijn arm vast, maar ik verzette me en bleef zitten waar ik zat.

'Het is drie uur 's nachts!' En vervolgens, om te zorgen dat ze de ernst van de situatie zou inzien: 'Ik moet morgen naar school.'

'Dat maakt niet uit.' Ze draaide zich naar de nachtportier en riep: 'Ik neem Sydney Melrose mee. Mevrouw Weathers kan morgen met me in discussie gaan over de avondklok.'

De portier keek verbaasd, maar aangezien het gewoon een ingehuurde studente was, kon ze zich met geen mogelijkheid meten met de indrukwekkende juf Terwilliger. Degene die er écht voor zorgde dat de meisjes in mijn slaapgebouw bleven waar ze waren, was de bewaker buiten, maar hij knikte gewoon vriendelijk toen juf Terwilliger me langs hem heen sleurde. Ik vroeg me af hoeveel meisjes ze in het holst van de nacht had ontvoerd.

'Ik heb mijn pyjama nog aan,' zei ik tegen haar. Dat was het laatste wat ik kon tegenwerpen toen we bij haar auto kwamen, die op een plek stond waar je van de brandweer niet mocht parkeren. Ze reed in een rode Volkswagen kever waarop bloemen waren geschilderd. Om de een of andere reden verbaasde me dat niets.

'Dat komt wel goed,' zei ze, terwijl ze de autosleutels uit haar enorme fluwelen tas viste.

Het was koel en stil om ons heen. Hoge palmbomen

wierpen donkere, spinachtige schaduwen tegen de hemel. Daarachter scheen een volle maan en glinsterden een paar sterren. Ik sloeg mijn armen om me heen en voelde de zachte stof van mijn kamerjas. Daaronder droeg ik een gestreepte pyjama en aan mijn voeten zaten pluizige beige pantoffels. Op mijn knusse slaapkamer vormde dat geen enkel probleem, maar in de duisternis van Palm Springs was het niet echt praktisch. Maar goed, naar buiten gaan in je pyjama was nergens echt praktisch.

Ze deed het autoportier open en ik stapte behoedzaam in, waarbij ik lege koffiebekertjes en oude nummers van *Utne Reader* moest omzeilen. Ik kreeg de kriebels van die rotzooi, maar ik had nu wel iets anders aan mijn hoofd.

‘Wat is er aan de hand, juf Terwilliger?’ vroeg ik toen we een eindje bij Amberwood vandaan waren. Ik hoopte dat ze, nu we alleen waren, iets zinnigs zou gaan zeggen. Ik was haar opmerking over ‘leven of dood’ niet vergeten en kneep ’m een beetje.

Haar ogen waren op de weg voor ons gericht en haar magere gezicht was getekend door zorgelijke rimpeltjes. ‘Je moet een bezwering voor me uitvoeren.’

Ik verstijfde terwijl ik probeerde dat tot me door te laten dringen. Niet lang geleden had zo’n uitspraak een vlaag van weerzin bij me opgeroepen en zou ik hevig geprotesteerd hebben. Niet dat ik me nu op mijn gemak voelde. Ik kreeg nog steeds de zenuwen van magie. Juf Terwilliger gaf me overdag les op mijn privécostschool Amberwood en was ’s nachts een heks. Ze had gezegd dat ik ook een natuurlijke affiniteit had met magie en was erin geslaagd mij een paar bezweringen bij te brengen, ondanks mijn pogingen daartegen in te gaan. In feite had ik goede redenen om alles wat mysterieus was te mijden. Los van de aangeboren overtuiging dat magie fout was, wilde ik gewoon niet bij meer bovennatuurlijke zaken be-

trokken raken dan strikt noodzakelijk was. Ik was namelijk al lid van een geheim genootschap dat vampiers verborgen hield voor de mensenwereld. Samen met mijn schoolwerk was dat meer dan genoeg om wie dan ook bezig te houden.

Niettemin hadden haar lessen in magie me onlangs gered uit een paar gevaarlijke situaties, dus het was niet zo gek dat ze dit zei en ik sloeg het ook niet meteen af.

‘Waarom hebt u mij daarvoor nodig?’ vroeg ik. Er reden maar weinig auto’s, maar nu en dan hulden passerende koplampen ons in een spookachtig licht. ‘U bent honderd keer beter. Ik kan nog geen fractie van de dingen die u kunt.’

‘Dat is zo,’ bekende ze. ‘Maar er spelen hier andere beperkende factoren mee. Ik kan deze specifieke bezwering niet uitvoeren.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar en liet me onderuitzakken. Zolang ik me maar bleef concentreren op de praktische aspecten, kon ik mijn zorgen negeren. ‘En het kan niet tot morgen wachten?’

‘Nee,’ zei ze ernstig. ‘Dat kan niet.’

Iets aan de toon die ze aansloeg, joeg me de stuipen op het lijf en ik verviel in stilzwijgen. We reden door de buitenwijken de stad uit, de woestenij van de echte woestijn in. Hoe verder we van de bewoonde wereld af kwamen, hoe donkerder het werd. Toen we eenmaal van de auto-weg af waren, zag je nergens meer straatlantaarns of bebouwing. Stekelige struiken zorgden voor donkere schaduwen langs de kant van de weg die me deden denken aan sluipende dieren. Er is hier niemand, dacht ik. En niemand op Amberwood weet dat jij hier bent.

Ik schoof zenuwachtig heen en weer, en herinnerde me toen haar vraag. Zou ik als maagd geofferd worden tijdens een of ander heidens ritueel? Was ik maar zo slim geweest

om mijn mobiel mee te nemen – niet dat ik aan mijn organisatie, de alchemisten, had kunnen vertellen dat ik zo veel tijd doorbracht met een beoefenaar van magie. En niet zomaar een, maar iemand die mij leerde er ook een te worden. Het risico lopen om geofferd te worden was misschien toch beter dan de wraak van de alchemisten over me afroepen.

Twintig minuten later zette juf Terwilliger de auto eindelijk aan de kant van een stoffige eenrichtingsweg die nergens naartoe leek te gaan. Ze stapte uit en gebaarde dat ik dat ook moest doen. Het was hier kouder dan op Amberwood. Ik keek omhoog en mijn adem stokte. Zonder de stadsverlichting schenen de sterren op volle kracht. Ik zag de Melkweg en een tiental constellaties die meestal voor het blote oog verborgen bleven.

‘Ga een andere keer maar sterrenkijken,’ zei ze botweg. ‘We moeten opschieten, voordat de maan verder daalt.’

Een ritueel bij maanlicht, een kale woestijn, het offeren van maagden... Wat had ik me nu weer op de hals gehaald? Ik had me altijd geërgerd aan de manier waarop juf Terwilliger me magie opdrong, maar ik had nooit gedacht dat ze een bedreiging vormde. Nu kon ik mezelf wel voor mijn kop slaan voor die naïviteit.

Ze slingerde een plunjezak over haar schouder en liep in de richting van een verlaten stuk land, bezaaid met rotsen en onregelmatige begroeiing. Ondanks het gefonkel aan de hemel was hier niet veel licht, maar toch liep ze doelgericht, alsof ze precies wist waar ze naartoe ging. Ik volgde haar plichtsgetrouw, maar mijn pluizige pantoffels waren niet berekend op dit soort terrein, dus het was nogal pijnlijk.

‘Zo,’ zei ze toen we op een kleine open plek kwamen. Behoedzaam zette ze de plunjezak op de grond en knielde om erin te rommelen. ‘Hiermee moet het lukken.’

De woestijn, die overdag zo meedogenloos heet was, koelde 's nachts af, maar toch stond het zweet op mijn voorhoofd. Waarschijnlijk had dat meer met mijn angst te maken dan met de temperatuur of een dikke pyjama. Ik trok mijn kamerjas steviger om me heen en maakte hem met een keurige knoop dicht. Dat soort routinehandelingen had een geruststellende uitwerking op me.

Juf Terwilliger haalde een grote ovale spiegel met een geschulpte zilveren lijst tevoorschijn. Die legde ze op het midden van de open plek, waarna ze even omhoogkeek en de spiegel toen een stukje verschoof. 'Kom eens hier, jongedame Melbourne.' Ze wees naar de plek tegenover haar, aan de andere kant van de spiegel. 'Ga daar maar zitten.'

Op Amberwood was ik bekend onder de naam Melrose, in plaats van mijn echte naam, Sydney Sage. Juf Terwilliger had zich op de eerste schooldag vergist in mijn schuilnaam en die vergissing was helaas blijven hangen. Ik deed wat ze zei, hoewel ik me niet op mijn gemak voelde. Ik wist bijna zeker dat ik een of ander groot dier in het struikgewas hoorde scharrelen en voegde 'coyotes' toe aan het mentale lijstje van gevaren waarmee ik hier geconfronteerd werd, meteen onder 'magiegebruik' en 'gebrek aan koffie'.

'Zo. Laten we beginnen.' Juf Terwilliger keek me aan met ogen die beangstigend waren in het donker. 'Draag je iets van metaal? Want dat moet je afdoen.'

'Nee, ik... O, wacht even.'

Ik maakte de dunne gouden halsketting los waar een kruisje aan hing. Ik had die ketting al jaren. Een tijdje geleden had ik het kruisje als troost aan iemand uitgeleend, maar die had het onlangs via onze wederzijdse vriendin Jill Mastrano Dragomir teruggegeven. Ik zag de boze blik waarmee ze op school naar me toe gestormd

kwam en het kruisje zonder iets te zeggen in mijn hand drukte nog levendig voor me.

Nu staarde ik naar het kruisje, dat glom in het maanlicht. Ik kreeg een knoop in mijn maag toen ik aan Adrian dacht, de jongen aan wie ik het had gegeven. Dat had ik gedaan voordat hij mij de liefde verklaarde, iets wat me een paar weken geleden volkomen had overrompeld. Maar misschien had ik niet zo verbaasd hoeven zijn. Hoe meer ik erop terugkeek – en dat deed ik voortdurend –, hoe meer dingen ik me herinnerde die me hadden moeten wijzen op zijn gevoelens. Ik was indertijd gewoon te blind geweest om ze op te merken.

Het had natuurlijk niets uitgemaakt als ik het wel had zien aankomen. Adrian was volkomen ongeschikt voor mij, en dat had niets te maken met zijn vele verslavingen of zijn aanleg voor krankzinnigheid. Adrian was een vampier. Ja, hij was dan wel een Moroi – een goede, levende vampier –, maar dat maakte geen verschil. Mensen en vampiers mochten geen relatie hebben. Dat was iets waar de Moroi en de alchemisten het roerend over eens waren. Ik vond het nog steeds verbijsterend dat Adrian die gevoelens had geuit. En het was verbazingwekkend dat hij het lef had gehad me te zoenen, ook al was dat duizelingwekkend en adembenemend geweest.

Ik had hem uiteraard moeten afwijzen. Daar dwong mijn opleiding me toe. Door onze situatie hier in Palm Springs kwamen we elkaar bij sociale gelegenheden voortdurend tegen, en dat was heftig geweest na die verklaring. En dat lag niet alleen aan het opgelaten gevoel dat ik daaraan had overgehouden. Ik... Nou ja, ik miste hem ook. Vóór dat debacle waren hij en ik vrienden geweest en hadden we veel tijd samen doorgebracht. Ik was gewend geraakt aan zijn zelfgenoegzame lachje en de plagerige gesprekken die we altijd voerden. Pas toen die voorbij

waren, beseftte ik hoezeer ik daarop steunde. Hoe erg ik ze nodig had. Ik voelde me leeg vanbinnen... Wat natuurlijk belachelijk was. Waarom zou ik zo veel geven om een vampier?

Soms maakte het me kwaad. Waarom had hij die goede relatie tussen ons verpest? Waarom had hij ervoor gezorgd dat ik hem zo miste? En wat had hij dan verwacht dat ik zou doen? Hij wist toch dat een relatie tussen ons onmogelijk was? Ik kón niet verliefd op hem worden. Dat kón ik niet. Als we bij de Behoudenden hadden gewoond – een groep primitieve vampiers, mensen en dhampiers – hadden hij en ik misschien... Nee. Zelfs als ik wel wat voor hem voelde – en ik hield mezelf streng voor dat dat niet zo was –, was het nog steeds verkeerd om zo'n relatie zelfs maar te overwegen.

Nu praatte Adrian zo weinig mogelijk met me. En altijd, áltijd keek hij me met zo'n gekwelde blik in zijn groene ogen aan dat mijn hart brak en...

'Ah! Wat is dat?'

Ik kromp ineen toen juf Terwilliger een schaal vol gedroogde bladeren en bloemen boven mijn hoofd omkeerde. Ik was zo gefixeerd op het kruisje en mijn herinneringen dat ik haar niet had zien aankomen.

'Rozemarijn,' zei ze nuchter. 'Marjolein. Anijsplant. Niet doen.' Ik wilde een paar blaadjes uit mijn haar halen. 'Die heb je nodig voor de bezwering.'

'Oké,' zei ik, weer bij de les. Ik legde het kruisje voorzichtig op de grond en probeerde die o zo groene ogen uit mijn hoofd te bannen. 'De bezwering die alleen ik kan uitvoeren. Waarom was dat ook alweer?'

'Omdat die uitgevoerd moet worden door een maagd,' legde ze uit. Ik probeerde geen vies gezicht te trekken, want dit impliceerde dat zij dat niet was. Ook al klonk dat logisch voor een vrouw van veertig, het was toch niet iets

waar ik lang bij stil wilde staan. 'En daarnaast heeft de-gene naar wie we op zoek zijn zich voor mij afgeschermd. Maar jou zal ze niet verwachten.'

Ik keek omlaag in de fonkelende spiegel. 'Dit is dus een locatiebezwingering. Waarom doen we dan niet de bezwingering die ik de vorige keer heb gedaan?'

Niet dat ik stond te popelen om die te herhalen. Ik had urenlang in een schaal met water moeten turen om iemand te vinden. Maar goed, nu ik wist hoe het moest, zou ik het best nog een keer kunnen doen. En dat deed ik liever dan een bezwingering die nieuw voor me was. Spreuken en kruiden waren één ding, maar wat zou ze nog meer van me kunnen vragen? Mijn ziel in gevaar brengen? Mijn bloed geven?

'Die bezwingering werkt alleen bij iemand die je kent,' legde ze uit. 'Met deze kun je iemand vinden die je nog nooit hebt gezien.'

Ik fronste. 'Hoe weet ik dan naar wie ik moet zoeken?'

Juf Terwilliger gaf me een foto. Mijn ogen waren inmiddels gewend aan het donker en ik keek naar het gezicht van een knappe jonge vrouw. Er was een opvallende gelijkenis tussen haar en mijn lerares, hoewel die op het eerste gezicht niet zo duidelijk was. Anders dan het saaie, grijze kapsel van juf Terwilliger had deze vrouw prachtig zwart haar. Ze was ook veel eleganter en droeg een zwart satijnen avondjurk die mijlenver af stond van de hippiekleren die juf Terwilliger meestal aanhad. Ondanks die ogenschijnlijke verschillen hadden de twee vrouwen dezelfde hoge jukbeenderen en arendsogen.

Ik keek haar aan. 'Ze is familie van u.'

'Ze is mijn oudere zus,' bevestigde juf Terwilliger op een opmerkelijk vlakke toon. Ouder? Ik zou gedacht hebben dat deze vrouw minstens tien jaar jonger was.

'Wordt ze vermist?' vroeg ik. De locatiebezwingering van de

vorige keer was bedoeld geweest om een ontvoerde vriend te vinden.

Juf Terwilliger perste haar lippen op elkaar. 'Niet op de manier die jij denkt.' Uit de bodemloos lijkende plunjezak haalde ze een leren boekje en dat sloeg ze open op een gemarkeerde pagina. Met samengeknepen ogen keek ik naar de plek die ze aanwees en ik zag een handgeschreven Latijnse tekst die melding maakte van de spiegel en het kruidenmengsel dat ze over me had uitgestort. Daarachter stonden aanwijzingen voor het gebruik van de bezwering. Gelukkig kwam er geen bloed aan te pas.

'Het klinkt te eenvoudig,' zei ik wantrouwend. Ik had geleerd dat bezweringen die maar uit een paar stappen en onderdelen bestonden meestal veel mentale energie vereisten. Bij die andere locatiebezwering was ik flauwgevallen.

Ze begreep wat er in me omging en knikte. 'Het vergt veel concentratie, meer dan de vorige keer. Maar – en ik weet dat je dit niet wilt horen – je kracht is zo sterk toegenomen dat het je nu waarschijnlijk gemakkelijker afgaat.'

Ik fronste. Ze had gelijk. Dat wilde ik niet horen.

Of wel?

Ergens wist ik dat ik eigenlijk moest weigeren om mee te doen met deze waanzin. Maar ik was ook bang dat ze me in de woestijn zou achterlaten als ik niet hielp. En ergens was ik ook razend nieuwsgierig naar hoe dit allemaal in zijn werk zou gaan.

Ik haalde diep adem, zei de spreuk uit het boek op en legde toen de foto op het midden van de spiegel. Ik herhaalde de spreuk en haalde de foto weer weg. Ik boog voorover, staarde in het glanzende oppervlak en probeerde mijn hoofd leeg te maken en één te worden met de duisternis en het maanlicht. Er schoot een soort elektri-

sche energie door me heen, veel sneller dan ik verwacht had. Maar er veranderde niet meteen iets in de spiegel. Alleen mijn spiegelbeeld staarde terug; de armzalige verlichting maakte mijn blonde haar dof. Dat zag er door het slapen en de gedroogde planten toch al vreselijk uit.

De inwendige energie zwol verder aan en werd verrassend warm en stimulerend. Ik sloot mijn ogen en liet me erdoor meeslepen. Het voelde alsof ik zweefde in het maanlicht, alsof ik het maanlicht wás. Het had voor mij eeuwig mogen duren.

‘Zie je iets?’

Juf Terwilligers stem was een onwelkome onderbreking van mijn gelukzalige toestand, maar ik opende gehoorzaam mijn ogen en keek in de spiegel. Mijn spiegelbeeld was weg. Er hing een zilvergrijze nevel voor een gebouw, maar ik wist dat die niet echt was. Het was iets wat door magie was voortgebracht, een mentale barrière om mij ervan te weerhouden het beeld te zien dat erachter lag. Ik zette alles op alles om me er een weg doorheen te banen. Even later loste de nevel op.

‘Ik zie een gebouw.’ Mijn stem galmde bizar door de duisternis. ‘Een oud victoriaans huis. Donkerrood met een traditionele veranda. Er staan hortensia's voor. Er hangt ook een bordje, maar ik kan niet lezen wat daarop staat.’

‘Kun je zien waar het huis staat?’ De stem van mijn lerares leek heel ver weg. ‘Kijk er eens omheen.’

Ik probeerde achteruit te bewegen, mijn beeld te vergroten en meer te zien dan het huis. Het kostte me even, maar toen zoomde ik langzaam uit, als een camera. Ik zag een buurt met vergelijkbare huizen, allemaal victoriaans, met brede veranda's en klimplanten. Ze vormden een schitterend, volmaakt stukje geschiedenis in de moderne wereld.

‘Niets specifiek,’ zei ik tegen haar. ‘Gewoon een ouderwetse straat in een woonwijk.’

‘Ga nog verder naar achteren.’

Dat deed ik, en het was alsof ik omhoogzweefde en als een vogel in duikvlucht neerkeek op de wijk. De huizen werden woonwijken, die uiteindelijk plaatsmaakten voor industrieterreinen en winkelcentra. Ik bleef achteruitbewegen. Steeds meer kantoorgebouwen, die dichter op elkaar gepakt stonden en steeds hoger werden. Uiteindelijk zag ik een bekende skyline.

‘Los Angeles,’ zei ik. ‘Het huis ligt aan de rand van Los Angeles.’

Ik hoorde een snelle ademhaling, gevolgd door: ‘Bedankt, jongedame Melbourne. Ik weet genoeg.’

Opeens zag ik een wapperende hand die het beeld van de stad wegveegde. Ook mijn euforische gemoedstoestand was weg. Ik zweefde niet meer, was niet meer van licht gemaakt. Met een klap kwam ik terug in de realiteit, het rotsige woestijnlandschap en mijn saaie pyjama. Ik was uitgeput en rillerig, had het gevoel dat ik flauw zou vallen. Juf Terwilliger gaf me een thermosfles vol sinaasappelsap, die ik gretig leegdronk. De voedingsstoffen verspreidden zich en ik voelde me iets beter. Intens magiegebruik verlaagde je bloedsuikergehalte.

‘Hebt u daar iets aan?’ vroeg ik, zodra de fles leeg was. Een inwendig stemmetje begon te zeuren over de hoeveelheid calorieën in het sinaasappelsap, maar ik negeerde het. ‘Wilde u dat weten?’

Juf Terwilliger schonk me een glimlach, die haar ogen niet bereikte. ‘Ik heb er iets aan, ja. Was dit wat ik wilde weten?’ Ze staarde in de verte. ‘Nee, niet echt. Ik had gehoopt dat je een andere stad zou noemen. Een stad ver hiervandaan.’

Ik raapte mijn kruisje op en maakte de ketting weer

vast om mijn nek. Het vertrouwde voorwerp gaf me een soort houvast na wat ik zojuist had gedaan. Het bezorgde me ook een schuldgevoel vanwege de euforische roes die de magie me had gegeven. Mensen behoorden geen magie te beoefenen – en ze mochten er al helemaal niet van genieten. Ik streek met mijn vingers over het kruisje en merkte dat ik weer aan Adrian dacht. Zou hij het ooit om hebben gehad? Of had hij het gewoon als amulet bij zich gedragen? Hadden zijn vingers er net zo overheen gestreken als de mijne vaak deden?

Juf Terwilliger begon haar spullen te verzamelen. Toen ze opstond volgde ik haar voorbeeld. 'Wat betekent het eigenlijk, mevrouw?' vroeg ik. 'Dat ik Los Angeles heb gezien?'

Ik liep achter haar aan naar de auto en ze gaf niet meteen antwoord. Toen ze dat wel deed, klonk haar stem grimmig en dat was niets voor haar. 'Het betekent dat ze veel dichterbij is dan ik zou willen. Het betekent ook dat jij, of je dat nu wilt of niet, snel, héél snel, zult moeten werken aan de verbetering van je magische vaardigheden.'

Ik bleef staan. Woede laaide in me op. Zo kon-ie wel weer. Ik was uitgeput en alles deed me pijn. Ze had me hier in het holst van de nacht naartoe gesleurd en had nu het lef om zoiets te zeggen, terwijl ze wist hoe ik over magie dacht? Erger nog was dat haar woorden me angst aanjoegen. Wat had ik hiermee te maken? Dit was haar bezwering, haar zaak. Ze had het echter zo vastberaden, met zo veel overtuiging gezegd dat het bijna leek of ik de reden was dat we naar deze woestenij waren gekomen.

'Juf...' begon ik.

Juf Terwilliger draaide zich met een ruk om en boog zich naar me toe, zodat er nog maar een paar centimeter tussen ons zat. Ik slikte de woedende woorden die ik haar naar het hoofd had willen slingeren weer in. Ik had haar

nog nooit zo gezien. Ze was niet echt angstaanjagend, maar ze had een felle blik in haar ogen die ik nooit eerder had gezien, heel anders dan de verstrooide lerares die ik kende. Ze oogde ook... bang. *Leven of dood.*

‘Sydney,’ zei ze, terwijl ze zelden mijn voornaam gebruikte. ‘Ik kan je verzekeren dat dit geen trucje van mij is. Je móét je vaardigheden verbeteren, of je dat nu wilt of niet. En dat is niet omdat ik gemeen ben, niet omdat ik mijn zin wil doordrijven. Het is zelfs niet omdat ik het verschrikkelijk zou vinden als jij je talent zou verspillen.’

‘Waarom dan?’ vroeg ik met een klein stemmetje. ‘Waarom moet ik meer leren?’

De wind blies een paar gedroogde bladeren en bloemen uit mijn haar. Onze eigen schaduwen kregen iets onheilspellends en het licht van de maan en de sterren, dat net nog zo hemels had geleken, voelde nu kil en schril aan.

‘Omdat,’ zei juf Terwilliger, ‘het voor je eigen bescherming is.’

2

Juf Terwilliger weigerde daarna nog veel te zeggen. Ze reed ons terug naar Amberwood en leek amper te beseffen dat ik naast haar zat. Ze mompelde steeds dingen als 'te weinig tijd' en 'heb meer bewijs nodig'. Toen ze me uiteindelijk afzette, probeerde ik aan te dringen op meer informatie. 'Wat bedoelde u met mezelf beschermen?' vroeg ik. 'Beschermen tegen wat?'

We stonden weer fout geparkeerd en ze had nog steeds die blik in haar ogen. 'Dat leg ik je morgen wel uit, als we elkaar weer zien voor je zelfstandige studie.'

'Ik kan morgen niet; ik vertrek meteen na de laatste les. Dat weet u toch? Ik moet een vliegtuig halen. Dat heb ik u vorige week verteld. En gisteren. En vandaag ook nog een keer.'

'O ja? O, nou ja, dan moeten we maar roeien met de riemen die we hebben. Ik zal kijken of ik morgenochtend iets voor je kan regelen.'

Toen ik de volgende ochtend in haar lokaal kwam voor de geschiedenisles, had ze zich aan haar woord gehouden. Voordat de bel ging, liep ze naar mijn tafeltje en gaf ze me een oud boek met een gebarsten omslag van rood leer. De vertaling van de Latijnse titel was *Strijdbezweeringen*, en

dat bezorgde me de koude rillingen. Bezweringsen om licht en onzichtbaarheid te creëren waren één ding; die hadden een praktisch nut, dat ik bijna kon beredeneren. Maar strijdbezweringsen? Iets zei me dat ik daar wel wat problemen mee zou kunnen hebben.

‘Leesvoer voor in het vliegtuig,’ zei ze. Ze sloeg haar gebruikelijke, verwarde leraressentoon aan, maar ik zag een glimp van de angst van de afgelopen nacht in haar ogen. ‘Concentreer je alleen op het eerste deel. Ik ga ervan uit dat je zoals gebruikelijk grondig te werk gaat – en een tandje bijzet.’

Geen van de andere binnenkomende leerlingen besteedde enige aandacht aan ons. Na de gewone lessen volgde ik bij haar een zelfstudie over de late oudheid. Vaak gebruikte ze die lessen om mij op een passief-agressieve manier magie bij te brengen. Dus het was niet vreemd dat ze me nu een boek gaf.

‘En,’ voegde ze eraan toe, ‘als je erachter kunt komen waar die buurt is, zou dat buitengewoon nuttig zijn.’

Even was ik sprakeloos. Een woonwijk lokaliseren in Los Angeles? ‘Dat is... wel een heel erg groot gebied,’ zei ik uiteindelijk. Met al die getuigen om ons heen koos ik mijn woorden met zorg.

Ze knikte en duwde haar bril omhoog. ‘Dat weet ik. De meeste mensen zouden dat waarschijnlijk niet kunnen.’ En met die semicomplimenteuze opmerking keerde ze terug naar haar bureau voor in het klaslokaal.

‘Welke woonwijk?’ vroeg een nieuwe stem.

Eddie Castile was net binnengekomen en liet zich achter het tafeltje naast me zakken. Eddie was een dhampier – hij bezat een mengeling van menselijk en vampier-DNA die nog stamde uit de tijd dat die twee rassen zich mengden. Maar hij was in geen enkel opzicht te onderscheiden van een gewoon mens. Met zijn zandkleurige haar en